

Contrario

Inleiding Open dag Contrario 23 november 2002 te Harderwijk

Meer informatie: www.contrario.nl

Inleiding gehouden door: ds. Van Benthum

GENADE VINDEN IN DE OGEN VAN DE ALMACHTIGE

Hoeveel kijken mensen elkaar eigenlijk aan?
Ik bedoel niet: hoe vaak zien ze elkaar?
Maar als ze kijken, kijken ze elkaar dan ook echt in de ogen?
Kijken wij elkaar werkelijk aan?

Even een kleine oefening.
Als u nou straks, op het moment dat ik het zeg,
degene die naast u zit in de ogen kijkt.
Dat hoeft maar heel kort.
Vier tellen.
Ik zal tellen, maar dan wel even echt in de ogen kijken.
Niet weggijken.
Eerst wie aan de ene kant zit, en dan wie aan de andere kant zit.

Ging het?
Is het gelukt?
Of niet?

Tja, ik heb niet meegedaan.
Maar ik kan me wel voorstellen hoe het voelt.
Onwennig: vier tellen maar...
En dat is toch best lang...
Ik denk dat ik me verlegen zou voelen.
Heel sterk de neiging zou hebben om weg te kijken.

Er zijn hier misschien ook mensen die er heel gespannen van raken.
Vier tellen iemand aankijken, en dan zéker iemand die je niet zo goed kent...
Of...juist veel té goed...
Dat is best eng. Angstig.

Gek eigenlijk...
Waarom zou dat zo zijn?
Wat zie ik in de ogen van de ander?
Wat maakt me zo gespannen?

Misschien heeft het te maken met het feit dat we de ogen noemen:

De spiegel van de ziel

Spiegel van de ziel: via de ogen kijk je dus aha bij iemand naar binnen.
Dat is best heel persoonlijk eigenlijk.

Misschien dat we er daarom voor terugdeinzen.

Bovendien, aan de ogen kun je dingen aflezen.
 Bijvoorbeeld wat iemand van jou vindt.
 En misschien wil ik dat wel helemaal niet weten.
 Sluit ik me daar liever voor af.
 Omdat ik al te vaak die afwijzing heb gezien in iemands ogen.
 Afwijzing.
 Veroordeling.
 Koude ogen.
 Kille ogen.

Durven wij elkaar aan te kijken?
 Hier?
 En stel je eens voor dat dezelfde vraag in de kerkdienst gesteld werd:
 Durven wij elkaar aan te kijken?...

Een andere vraag: durven wij de Hére aan te kijken?
 Hem onder ogen te komen?
 En wat zien we dan in Zijn ogen?

Wat zou Job hebben gezien in Gods ogen toen de Here naar hem toekwam?
 Nadat Job geklaagd had.
 En niet alleen geklaagd. Ook aangeklaagd.
 De Hére aangeklaagd.
 Als de Here dan komt, wat gebeurt er dan?
 Wat ziet Job o.z.t.z. in zijn ogen?

Dat is een vraag voor straks.
 Want het heeft een hele tijd geduurd voordat het zover was.
 Daar is heel wat aan vooraf gegaan.
 Dat weet u.
 Job heeft erg geleden.
 Elke keer als je het leest word je er opnieuw door getroffen.
 Word je vooral getroffen door zijn diepe eenzaamheid en enorme vertwijfeling.

Het begint met de vier mokerslagen die de duivel hem toedient nadat hij vrij spel heeft gekregen.
 Met als zwaarste van de vier: Jobs tien geliefde kinderen...onder het puin bedolven.
 Op één dag raakt Job zowat alles kwijt.

Vervolgens laat zijn eigen gezondheid hem in de steek.
 Op een gegeven moment zien we Job gedumpt op een vuilstortplaats.
 Zijn lichaam overdekt met etter en korsten, hij stinkt vreselijk, lijdt borende pijn en ondraaglijke jeuk. Met een potscherf krabt hij zich de huid open.
 Al zijn menselijke waardigheid heeft Job verloren.

Zijn eenzaamheid wordt nog groter als zijn vrouw begint te spreken:
 Boos kijkt ze hem aan en dan snauwt ze hem geërgerd toe:
 'Volhard je nu nog in je vroomheid? Zeg God vaarwel en sterf!'

Ja natuurlijk, ook zij heeft tien kinderen verloren.
 Haar reactie is begrijpelijk.
 Maar het vergroot Jobs eenzaamheid nog eens duizendmaal.

En dan de vrienden.
 Hun eerste reactie is ontroerend fijngevoelig.
 Wanneer ze Job zien dan laten ze hun tranen de vrije loop.
 Ze scheuren hun kleren en werpen stof in de lucht dat neerdwarrelt op hun hoofd, als teken van diepe verslagenheid.
 En ze zitten 7 dagen en nachten bij Job.
 Zwijgend.
 Niemand spreekt een woord.
 'Want zij zagen dat zijn smart zeer groot was'....staat er.
 Ze zoeken Job echt op in zijn verdriet.
 En bij hen kan Job zijn verdriet uiten, hij barst uit in een enorme jammerklacht.
 Maar..... des te harder komt dan ook de klap van hun afwijzing aan.
 'Job, jij hebt iets bijzonders op je kerfstok.
 Dat moet wel..
 Anders ging het niet zo slecht met je.
 Want God beloont de goeden.
 Hij straft de kwaden.
 Dus....'
 Met afkeurende, afwijzende blik kijken ze Job aan.
 Wat moet Job dit gekwetst hebben.
 Wat moet hij zich machteloos hebben gevoeld.
 En vooral verloren.
 Onbegrepen.
 Alleen.

Hij kan geen kant meer op. Op een gegeven moment somt Job het zelf ook op:
 -Zijn kennissen zijn hem vergeten
 -Zijn omgeving heeft hem in de steek gelaten
 -Zijn vrouw walgt van hem
 -Zijn bloedeigen broers vinden dat hij stinkt
 -Iedereen, tot aan de kleine kinderen toe, wenden gauw de ogen af als ze Job zien.
 -En dan die koude, veroordelende blik van de vrienden...

Job is een veel gelezen bijbelboek.
 Job is populair.
 Vanwege het thema van het lijden.
 Ik heb me afgevraagd: waarom vraagt Contrario iemand om te spreken over Job?
 Roept hij extra herkenning op bij homo's?
 Kennen zij extra veel moeite in hun leven?
 Ik weet, homo's willen niet zielig gevonden worden. Terecht.
 Maar je geaardheid is duidelijk wel iets van de gebrokenheid van het leven.
 Je hebt wel iets ingewikkelds gekregen om mee te strijden.
 Soms zie je ook duidelijk de verschillen met anderen bij wie het lijkt alsof het leven veel gemakkelijker gaat: een gezin met kinderen, een fijne plek in de gemeente, alles ogenschijnlijk normaal (om iets te citeren van één van jullie).
 Soms meen ik zelf vooral een gevoel van eenzaamheid op te merken bij homo's.

Een bepaalde verlorenheid...
 Een rusteloze hunkering naar aanvaarding...
 Een moemakend verlangen naar begrip...
 De ene keer is dat sterker natuurlijk, dan de andere keer.
 Maar is dat eigenlijk vaak niet het grootste probleem?
 Die eenzaamheid...iets van een diepgevoeld gemis?
 Is dat ten diepste niet het probleem van veel meer mensen?
 (Wellicht dat u daar straks zelf meer over kunt vertellen in de groepsbespreking.)
 Maar kan Job ons daarin verder helpen?

Ik denk van wel, als we maar niet vallen in de valkuil waarvoor we waarschuwen aan het begin van ons boekje (over Job).
 Namelijk dat het voornaamste thema Jobs lijden is.
 Maar niet dat lijden op zich is waar alles om draait.
 Maar: houdt hij vast aan God in het lijden?
 Blijft zijn geloof overeind?

Het hééft erom gehangen.
 Want Job zegt dingen die je als mens niet snel zal zeggen.
 Hij vervloekt zijn geboortedag.
 'Was ik maar nooit geboren.
 Of anders: was ik bij de geboorte maar een miskraam geweest en gestorven.
 Ik verlang naar de dood en het graf.
 Vervloekt is mijn bestaan.'
 Bittere klachten.

Ook bittere verwijten aan Gods adres.
 Job vindt Gods beleid vreselijk oneerlijk:
 -'Waarom blijven goddelozen in leven
 hun huizen zijn veilig zonder vrees
 Gods roede treft hen niet'
 -Uit de stad stijgt het gekerm van stervenden op
 en roept de ziel van gewonden om hulp
 maar God slaat geen acht op het gebed.

Ook met hemzelf handelt de Here niet eerlijk, vindt Job.
 Op den duur zegt hij zelfs zoiets als: niet ik ben onrechtvaardig, de Here is het.
 Niet ik ben schuldig, maar de Here.
 En één van zijn laatste uitspraken is:
 'Van al mijn schreden zal ik Hem rekenschap geven
 als een vorst Hem naderen'
 Mat andere woorden: laat de Here maar komen, dan zal ik het Hem wel eens even vertellen wat ik van Hem en zijn beleid vind....

Hoe reageert de Here daarop?
 Gaat Hij korte metten maken met Job?
 Vaagt de Here Job weg om zijn aanmatigende woorden en beledigende taal?
 Of houdt de Here Zich in en geeft Hij Job gewoon uitleg over zijn beleid?
 Daarom heb ik zus gedaan, en zo...

Het wonderlijke is: De Here doet geen van beiden.
 Niet wegvagen.
 Maar ook niet verantwoording afleggen van zijn beleid.
 En tóch zien we aan het eind een bevrijde Job.
 Zijn lijden is dan nog niet voorbij (!).
 En hij heeft geen antwoord gekregen op zijn waarom-vragen.
 Toch is Job tot rust gekomen.
 En tot stilte.
 En tot inkeer.
 Een Job met de hand op de mond.

Vanwege de ontmoeting met de Here (beschreven vanaf hoofdstuk 38)
 Job typeert die ontmoeting zelf met de woorden: Nu heeft mijn oog U aanschouwd.
 Met andere woorden: nu heb ik U beter leren kennen als ooit tevoren.
 Zoals je door een bepaalde gebeurtenis je aardse vader opeens heel anders dan tevoren
 leert kennen.

Hoe kwam dat?
 Wat is er dan precies gebeurd?
 Wel, de Here tilt Job a.h.w. op, neemt hem op de arm en neemt hem mee op een
 wandeling door zijn gigantische schepping.
 Hoofdstukken lang beschrijft Hij die schepping in al zijn indrukwekkendheid.
 De Here zegt a.h.w. tegen Job: Job, kijk nu eens om je heen,
 Hoe Ik ben....
 Wat ik allemaal doe.....
 Hoe Ik het doe....
 Kom daar nou eens van onder de indruk.
 Van mijn oneindige grootheid,
 Mijn wijsheid.
 Hoe allesomvattend en groots de dingen zijn waar Ik mee bezig ben.
 Kun jij dat?
 Snap jij dat?
 Kun jij wat Ik kan?
 Weet jij wat Ik weet?

En dan temidden van dat alles: denk je nu werkelijk, Job, dat Ik niet weet waar Ik in
 jouw leven mee bezig ben?
 Denk je echt dat de Almachtige het verkeerd doet?
 Nu je ziet hoe groot het is waar Ik mee bezig ben, zou je er dan niet een beetje op
 kunnen vertrouwen, dat Ik het echt wel goed doe?

Kijk, dat is wat de Here doet.
 Hij tilt Job boven zijn eigen kleine wereld uit waarin hij zich zo benauwd en beklemd
 voelt.
 En daarna komt de Here met die vraag: wil je nou nog ruzie maken met Mij Job?
 Zou je nou nog op mijn troon willen plaatsnemen om het alles beter te doen?
 Wil je nog steeds Mij de les lezen?

Wat ziet Job dus in de ogen van de Here?
 Je zou het met twee woorden kunnen typeren: een strenge mildheid.

De Here is best streng tegen Job.
 De Here confronteert hem met zijn onmetelijke grootheid.
 Zodat Job opeens zijn kleinheid en nietigheid beseft.
 Want Job moet minder hoog van de toren blazen.
 Hij moet het niet beter willen weten dan de Here.

Maar vooral ziet Job in Gods ogen mildheid.
 De Here houdt van Job.
 Hij wil Job niet kwijt.
 En daarom pint Hij Job niet vast op zijn fouten.
 Hij komt niet met harde verwijten over de opstandige woorden waarin Job veel te ver ging.
 Hij wil alleen maar helpen.
 En vergeven.
 De Almachtige spreekt wel een soort van strenge woorden.
 Woorden waarmee Hij Job op zijn plaats zet.
 Maar zijn doel is: zich op die manier te ontfermen Zich over dit moegestreden kind van Hem.
 Juist zijn grootheid betekent extra veiligheid voor Job.
 Job vindt genade in de ogen van de grote God.
 Dat brengt rust in zijn veelbewogen leven.

Genade vinden in Gods ogen.
 Een bekende uitdrukking in de Bijbel.
 Noach vond genade in de ogen van de Here.
 En David. En Job dus.
 Genade vinden in Gods ogen, dan zie je hoe in Gods oog het licht voor jou gaat schijnen.
 Gods lichtend aangezicht dat is in de Bijbel het beeld van Gods genade.
 Zijn welwillende blik die op je rust.
 De vriendelijke ogen waarmee Hij naar je kijkt.

Als u, als jij, God aankijkt, wat vind je dan in zijn ogen?
 God heeft Zich duidelijker dan ooit laten zien in Zijn Zoon Jezus Christus.
 Die zonden niet negeerde maar eerlijk aanwees.
 Om ze vervolgens te vernietigen aan het kruis op Golgotha.
 In Christus vind ik genade in Gods ogen.
 In Christus zie ik dat Gods rechtvaardige ogen zacht zijn.
 Dankzij Christus mag ik thuis komen bij de Here.
 Me door Hem aanvaard weten.

En dat is toch eigenlijk wat wij het meest nodig hebben?
 En wat het mooiste is dat je als mens kan overkomen?
 Als homo en hetero?
 Als vader of moeder die hier is?
 Ouderling en diaken?
 Op die manier tot rust mogen komen bij de Here die echt wel weet waar Hij mee bezig is.
 Thuis komen bij Hem.
 Genade vinden in Gods ogen.

Ik hoop van harte voor u allemaal dat u die genade in Gods ogen blijft zoeken.

En vinden.

Zodat onze weerstand tegen de Here steeds verder afgebroken wordt.
Onze angst voor Hem wegebt.

Alleen dan durf je je ook over te geven aan zijn wil.

Aan wat Hij van je vraagt.

Ook als dat niet overeenkomt met jouw verlangens.

Wanneer je de Here wantrouwt, dan zul je Hem altijd op een afstand houden.

En jezelf willen handhaven.

Maar als je die genade in zijn ogen ziet, dan weet je dat je bij de Here absoluut goed zit.

En dan durf je zijn weg te gaan.

Omdat je je ook met je falen, je struikelen weer rust mag vinden bij Hem.

Mijn vader zei vroeger al tegen me: het is beter 1000 keer te struikelen op de goede weg, dan te wandelen op de verkeerde weg.

Tijdens je wandeling op de verkeerde weg, kom je de Here niet meer tegen.

Moet je het ook zonder zijn genade stellen.

Maar op de goede weg, tilt de Here na elke struikeling je gebogen en beschaamde hoofd op en kijken jouw verdrietige ogen omhoog in zijn milde, vriendelijke gezicht.

Gods grootheid, zoals Job die leerde kennen kan ons helpen om de goede weg te vinden.
Zo blijven wij ons namelijk, net als Job, van onze kleinheid bewust.

Dat hebben we nodig, allemaal.

Om wat meer de hand op de mond te leggen, zoals Job.

Hij was uiteindelijk toch teveel met zichzelf bezig en met wat hij vond van Gods beleid.

Toen hij werkelijk in aanraking kwam met Gods grootheid, werd hij stil

Toen werd hij er zich van bewust zelf te snel en teveel te hebben gesproken.

En luisterde hij eerbiedig totdat God uitgesproken was.

Hij had geleerd stil te zijn en zich over te geven aan Gods woorden.

Laten we ook die les leren van Job.

Klein te zijn tegenover de Here.

Geen te grote mond tegen Hem hebben,

Hem niet bekritisieren om zijn beleid alsof Hij ons verantwoording schuldig is.

Ook niet uit zijn leiding en bestuur allerlei conclusies voor onszelf trekken. Over welke bedoeling Hij dan wel zal hebben met ons leven.

Dan grijpen we naar wat te groot en te hoog is voor ons.

Want God gaat zijn ongekende gang, niet alleen wat betreft de loop van deze wereld, maar ook met betrekking tot de loop van ons leven.

Laten wij liever eerbiedig luisteren naar wat Hij tegen ons zegt in de Bijbel.

Kortom:

Geen conclusies trekken uit Gods verborgen wil, zijn bestel.

Maar ons leven richten naar zijn geopenbaarde wil, zijn bevel.

En op die weg dicht bij Hem zijn, om elke keer opnieuw genade te zoeken en te vinden in zijn ogen.

Daar word je een ander mens van.

Ook voor jouw omgeving.

Als ik in Gods ogen genade gezocht en gevonden heb, dan daalt de blijdschap, de rust en de vrede van God neer in mijn ziel

Maar die blijdschap en zachtheid weerspiegelt zich in mijn ogen.

Naar mijn naaste.

Ondervraag u zelf eens:

Hoe kijk ik naar de ander?

Wat zou die ander zien in mijn ogen?

Hoe kijk ik, hetero, naar mijn homofiele broeder en zusters?

Zou ik hem/haar misschien wat liefdevoller aan mogen kijken?

Ook als hij voor de duizendste keer gestruikeld is op de goede weg?

En omgekeerd: hoe kijk ik homo naar mijn hetero broeder en zuster?

Zou ik hem/haar misschien wat hartelijker en ontvankelijker mogen aankijken?

Ook als hij/zij mij vanuit Gods Woord een weg probeert te wijzen die pijn doet?

Als ik Gods genade heb gezocht en gevonden.

Dan zullen mensen die genade ook vinden, terugvinden in mijn ogen.

Vind ik genade in uw ogen?

Vind jij genade in mijn ogen?

Bid voor alles dit: 'Here, grote, almachtige God, mag ik genade vinden in uw ogen?

Om Jezus' wil, alstublieft.

Want nergens vindt mijn hart rust totdat het rust vindt in U.'

En vervolgens: 'Here, mag mijn zoon of dochter, mijn vader of moeder, mijn broeder of zuster, genade vinden in mijn ogen?'